

Tibold Szabina

Szent asszonyok fájdalma

Fohászzkodás a Papnőhöz

Taró bölcsessége

Magas Papnő

Elmondod-e titkod

Világokat szövő?

Besuttogod-e

szívembe

Megoldásaid

terhemre?

Megmutatod-e

a tiszta utam,

Visszavezetsz-e,

hogyan halljam fogadalmam?

Elfelejtettem ígéretem,

Múltamra

Árnyékok

Vetettem!

Mondd meg Nagyasszony

amit tudnom kell,

Adj reményt és erőt,

hogyan ébredhessek fel!

Utaim

sikertelenek,

Forduló pontjaim

élesek!

Emeld meg fátyladat,
villantsd fel igazad!

A lányod vagyok!

Figyelem szavadat –

Kiküldtél engem

valóság álomba,

Útmutatásod

eltűnt a világba’.

Magas Papnő,

Bölcs Asszony,

Erős Anya

Hallasz engem?

Megnyitom szívemet,

ölelem lelkedet!

Töltsd fel a méhemet

fénnyel, adj Életet!

Magas Papnő,

Bölcs Asszony,

Erős Anya,

Hallj meg engem!

A természet útja

A pillanat eljön

Rejtett egyetlenem, amikor Én élvezettel elfogyasztalak, vak, állati és sötét szenvedélyben! Azután világra hozlak, vérben és fájdalomban, izzadsággal, üvöltések között...

Te, pici leszel és törékeny, de hasacska tartalmazni fogja teljességem misztériumát.

Magadban hordozod majd erőmet és szívedben igazamat.

Kebleimből foglak táplálni és óvlak, dédelgetlek majd karjaimban.

Törődésemtől kezeimből kinősz, s letekintve, meggyengülten látsz majd, távlatból, megsápadva.

Ekkor elhagysz engem, üresen, kihasználva... s amit nyertél tőlem, azt ostobán szórni fogod.

Az egyetlen út számodra a virágzás és feltöltődés felé Rajtam keresztül vezet!

Én vagyok az Anyád, spirálban és körökben, Én
vagyok az utad vége és kezdete...

Vissza kell hozzám térned és táplálnod engem
önmagaddal, hogy én újra, kitárulhassak Neked,
bőségemben és szenvedélyemben.

Bekebelezhesselek és megszülhessenek újra és új-
ra, amíg végre fel nem tártad minden egyes hasad-
ba rejtett titkomat, fel nem ismerted szívedben
igazamat.

Abban a pillanatban szabad leszel!

Nem kell többé testembe visszatérned, mivel te
magad is leszel fénylő, mindenható, magasztos,
mindent bekebelező és gazdagon adó

Isten-Nő!

A Szürkeségről

Felfedeztem csillogásom,
Én nélküli ragyogásom,
Fürdőszobák tükrében,
Egy zsendülő évemben.

Öreg tükrünk hűségesen
Visszanézett tiszta szemmel,
Mosolyomat visszaadta
Jövóm nőjét felvillantva.

A tükörben felfedeztem
Életbeli színeket –
Grimaszokat, új fogakat,
Szöske hajjat, kék szemet.

Napfény koronázta fejem,
Melengette lapát fülem,
Holdfényt hajam aranyában,
Hegyes nyelvecskét a számban.

Anyám szépségét kerestem
Nem láthattam, csak képzeltem,
Még egy szép nap rám nem talált
Tükör előtt majomkodván.

Megnevezte öncsódamat
Felesleges hiúságnak,
S varázstükrömre borított
Egy láthatatlan hályogot.

Sok tükör házunkban nem volt,
De ami volt meg-megvakult.
Szemeit mind lecsukta,
Szépségemet eltagadta.

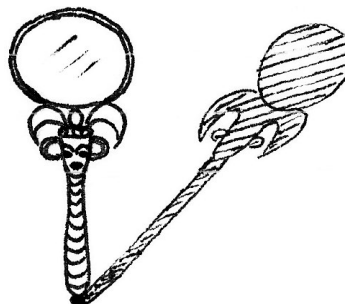
Bűntudattal belenéztem
Hálósobánk nagy tükrébe –
Sarokban állt sejtelmesen,
Felvillanó gonosz szemmel!

Még a hangját is hallottam,
Kárörvendően, gúnyosan,
Anyám szavait idézve
Semmiségem ecsetelte.

Ébredésem minden magja
Bűntudattal lett tarkítva.
Csillogást s a fényt elvette,
Szürkeséggel letakarta.

Idő, években elvonult,
Mire tükröm is kitisztult,
Szeretetem melegében
Hamisságából kigyógyult.

Visszahoztam ragyogását,
Kinevettem hiúságát,
Arcát megtaláltam fényben,
Természetben, tűzben, éjben.

Anbergine

Szeretettel: Padlizsán – a teremtés legtitokzatosabb gyümölcse, egyenesen az Ősanya öléből hullott a földre.

Sok pletykát és susporgást hallottam a Padlizsánról, néha értékelően, néha lekicsinylően, gyakran teljes ignoranciával, de soha nem közönyösen.

Személyes kapcsolatomban Anbergine-nel hasonló nehézségeken keresztül alakult, amíg végre Perzsiában intim közelségbe nem kerültem vele. Amikor a perzsa szakácművészet páratlan hozzáértéssel és érzékenységgel elkészített Padlizsán tálaikat megkóstoltam, hűvös tartózkodásom meglepő hirtelenséggel szenvedélyes szerelemmé vált.

Meg akartam tudni Anbergine titkait, ezért úgy döntöttem, hogy megkérem szépen, ossza meg velem őket. Tányéromból a következő falat édes, pikáns illata üzenetet sugtogatott:

„Menj ki a bazárba, keresd meg a nővéremet, s ha megtaláltad, kérdezd meg tőle a 'Padlizsán Titkot'! Mondd meg neki, hogy én küldtelek!”

Másnap kimentem a bazárba, s nézelődtem erre, arra Anbergine nővére után.

Egy öregasszony kuporgott a gyalogjáró mellett, csadorját lazán maga köré vonva. Előtte, satnya zöldségekkel és gyümölcsökkel telt kosár ült a földön. Amint minden érdeklődés nélkül el akartam sétálni mellette, kinyúlt és megfogta a szoknyámat. Kissé bosszúsán megfordultam és

már nyitottam a számat egy kis vitára, amikor egy fénylő, gömbölyű dolog emelkedett ki a vénasszony kopott, fakult fátyola alól. Egy gyönyörű, tökéletes padlizsánt nyújtott felém, repedezett, agyondolgozott kezeiben. Padlizsán, mély violakék, burgundival melegített fényében kínálta fel, kis, hegyes gallérocskái tölcserében végződő, duzzadt, könnyecsepp alakját.

Lekuporodtam az öregasszony mellé, ujjaimmal megérintettem Padlizsánt és tudtam, hogy megtaláltam mesemondómat. Törött farszimon megkérdeztem, hogy mennyibe kerül az áru? Fogatlan szájával az asszony rám mosolygott és kezembe nyomta a gyümölcsöt. Ez volt az öreglány legszebb áruja és a leggyönyörűbb padlizsán, amellyel életem során találkoztam. Nehéz volt hadonászásából megértenem, hogy nekem akarja adni, ajándékként. Nagylelkűségén meghatódva, egy bankjegyet tettem kosarába, valószínűleg összes javait kosárral együtt megvehettem volna az összegben, de a padlizsán értéke számomra megfizethetetlen volt. Anbergine nővérét kezemben tartva, elhagytam a Shah-bazárt.

Taxiba préseltem magam és a forró, állott szagú csadoros nőkkel zsúfolt kocsiban, Padlizsán el kezdett mesélni:

„A kezdet kezdetén, miután az Ősanya felismerte önmagát a teremtésben, elkezdett a dolgokkal egyenként megismerkedni. Látta, hogy minden jelképezi őt, egészében és részleteiben is. A Világmindenség szimbolizálja és magába foglalja az Ősanya minden aspektusát, testének, lelkének összes darabja külön is, egészben is megjelenik a természetben; és az Ősanya érezte, hogy az jó.

Azonban a manifesztáció hálójába akadt egyfajta lény, mely bár küllemre hasonlított az Ősanyához és képes volt még kisztílú alkotásokra is, nem volt boldog.

Turkáló, furkáló volt, mint Képzelet, de gyakran hiányzott belőle Képzelet energiája és lelkesedése, s bár Álmodot szerette, nem értette meg üzeneteit, útmutatását és ezért félt tőle. Ez a lény, kettősségében, még önmagától is félt. A két nem ahelyett, hogy szerette, tisztelte és segítette volna egymást, állandó harcban álltak. Mindegyik próbált a másik fölé emelkedni, elfelejtve vagy elhanyagolva eredeti szerepüket.

A női nem, amely leginkább emlékeztetett eredetében, funkciójában, és küllemében az Ősanyára,

s hűbben követte Álom tanításait, sokat szenvedett a férfi nemtől. Az, inkább Képzelet hiúságára és önteltségére alapozta egzisztenciáját.

A nők először alávetették magukat a férfiak akaratának, gyakran kényelemből, de leginkább a nyugalom kedvéért.

Amikor a nők világa egyre szűkebbnek bizonyult, s boldogtalanságuk testi fájdalmakban is manifesztálódott, végre felvették a harcot a férfiakkal. Be akarták bizonyítani, hogy ők is képesek mindenre, amire a férfiak képesek, plusz... A lázadásnak azonban egy sajnálatos mellékhatása kezdett jelentkezni, mivel a nők nem a saját Ósanyától örökölt eszközeikkel harcoltak, hanem a férfiak vértjébe és fegyverei mögé bújtak.

A fegyverek azonban őket sebesítették meg, nem a férfiakat, mégpedig ott, ahol a legjobban fáj: az alkotó központjukban, teremtő barlangjuk mélyén, a méhükben.

Elvesztvén irányukat, az Ósanyával való harmonikus kapcsolatukat, kezdték elveszíteni termékenységüket is.

Minél többet hadakoztak, mérgelődtek és nyavalyogtak, minél több keserű könnyet nyeltek, annál messzebbre kerültek örökségük szépségétől és teljességétől. Elfelejtették valódi értékeiket, eldobták legnagyobb kincsüket.

Látta ezt az Ósanya és könnyek gyűltek szemében: „Lányaim, Álom első képmásai, miért nem figyeltek az Ő útmutatására, miért nem halljátok hangját a szívetekben?”

Ekkor az Ósanya megérezte lányai fájdalmát önmaga mélységében, s tudta, hogy gyógyszerre van szükségük. Valamire, ami enyhíti fájdalmukat és emlékezteti őket szeretetére. Valamire, ami büszkeséggel és önszeretettel tölti majd el őket, s erőt ad majd nekik, hogy ledobhassák fátylaikat és férfimaszkjaikat, s hogy lüktethessenek önmaguk teljességében.

Ebben a pillanatban Ósanya arca felragyogott és ötletétől fellelkesedve önmagába nyúlt, megölelve csodálatos életét adó méhét: „Lányaimnak szükségük van valamire, ami emlékezteti őket eredetükre, misztériumukra, szépségükre, termékenységükre és álmaikra!” Az Ósanya akkor fátyla mögül elővonta Padlizsánt és lebocsátotta őt a

Földre, lányainak felajánlva gyógyszerül és emlékeztetőül.

Aki felismeri Anbergine-ben az Istennőt, az meggyógyul tőle azonnal. Ott, ahol a nők fátylak mögül látják a világot, Padlizsánnak nagyon sok dolga van. Lefátyolozott nővéreinek nagyon szükségük van gyógyhatására és meséire, ezért érthető, hogy ők közelebb kerültek Anbergine-hez. Mivel az Ósanya is fátyol mögül szemléli a világot, a fátylak mögött élő nők börtöne ugyanakkor biztonságos is. Ott, ahol a nők férfimaszkot hordanak, félnek Anbergine-től. Kíváncsiságuk azonban erősödik, s mint Te is, tanulgatják fátylas nővéreiktől a padlizsán titkokat.

Indigókék mélysége
az Univerzum jelképe,
Alakja és formája
méhünk kincsestára,
Fehér húsa, magjai
termékenységünk útjai.
Mielőtt megfőztetik
sóban keserű könnyet bocsát,
Amikor feltálatatik,
édes ízét kínálja csupán.
Elkészítési módja
számtalan,
Gyógyhatása páratlan!
Én vagyok a padlizsán,
Anyád öléből hullottam Rád,
Élvezd ajándékaim,
Szeretettel:
Anbergine